

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/156/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125010848
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2125010848.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD. a JUDr. Juraja Dziaka (sudca spravodajca), v trestnej veci odsúdeného: A. B., t. č. vo VTOS v ÚZVJS Hrnčiarovce n/P, v konaní o žiadosti odsúdeného o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 23.05.2025 sp. zn. 35PP/20/2025 - 25, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 19.08.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., zamietla.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvého stupňa“) napadnutým uznesením zo dňa 23.05.2025, sp. zn. 35PP/20/2025 - 25 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), rozhodol tak, že (citácia): „Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, § 66 ods. 2, Trestného zákona sa návrh odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Komárno, sp. zn. 1T/55/2022, zo dňa 13.06.2023, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/92/2023 zo dňa 03.10.2023, zamietla.“

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 25 až 28 spisu.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil ihneď, po vyhlásení daného uznesenia, sťažnosť odsúdený (viď č. I. 24 spisu), ktorú následne odsúdený odôvodnil písomným podaním zo dňa 01.07.2025, doručeným súdu prvého stupňa dňa 03.07.2025 (č. I. 31 až 32 spisu; ďalej aj „sťažnosť odsúdeného“). Odsúdený v písomnom odôvodnení ním podanej sťažnosti namietal (ako z nej vyrozumel sťažnostný súd), že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je podľa jeho názoru nesprávne [§ 189 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku]. Nezákonnosť napadnutého uznesenia vzhláda odsúdený v tom, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie, nakoľko odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „VTOS“) spravil všetko pre to, aby bol podmienčne z VTOS prepustený. Disciplinárne odmenený odsúdený vo VTOS síce nebol (čo mu v napadnutom uznesení vytkol súd prvého stupňa), no z objektívnych príčin, nakoľko taká odmena sa získava napr. za upratovacie práce, avšak odsúdený zo zdravotných dôvodov (pri chôdzi používa barlu) na takých prácach participovať nemohol, navyše má už 62 rokov, čo ho tiež obmedzuje vo fyzickej aktivite. Napriek tomu sa snažil byť osožný aspoň pri upratovaní svojej cely. Pokiaľ ide o súdom prvého stupňa namietanú absenciu kritického postoja odsúdeného k vlastnej trestnej činnosti, je pravda, že spočiatku kritický nebol, no teraz už je, s odstupom času pochopil, že spravil chybu, uznal vinu, veľmi ho jeho trestná minulosť mrzí a v budúcnosti sa nechce dostať do rozporu so zákonom. Ako prílohu svojej sťažnosti priložil lekársky výpis zo svojej zdravotnej karty z konca júna 2025; plynie z nej, čo do záverov, že je u neho prítomná art. hypertenzia, HLP (hyperlipoproteinémia), AS obliterans DK, liečený je od roku 2019 pre diabetes. Vzhľadom na ním

v jeho sťažnosti uvedené argumenty odsúdený navrhol, aby sťažnostný súd napadnuté uznesenie zrušil a sám rozhodol tak, že ho podmiennečne prepustí z VTOS na slobodu.

Prokurátor sa ihneď, po vyhlásení napadnutého uznesenia, vzdal práva na podanie sťažnosti (č. I. 24 spisu). K sťažnosti odsúdeného sa osobitne nevyjadril (č. I. 34 spisu). Posúdenie sťažnosti odsúdeného sťažnostným súdom.

Podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a (b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Sťažnostný súd na podklade podanej sťažnosti odsúdeným postupoval podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pričom preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, súladnosť výroku napadnutého uznesenia s jeho odôvodnením, ako i konanie predchádzajúce vydaniu napadnutého uznesenia, pričom dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná. Z obsahu spisového materiálu totiž sťažnostný súd zistil, že súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že v posudzovanom prípade nie sú dané podmienky na postup súdu podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku v podobe podmiennečného prepustenia odsúdeného z VTOS.

Z vyššie citovaných ustanovení § 66 Trestného zákona vyplýva, že súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody po splnení jednak formálnej podmienky a to zákonom stanovenej doby výkonu trestu, a jednak po splnení dvoch materiálnych podmienok, ktorými sú (i) plnenie povinností a správanie odsúdeného vo výkone trestu, ktorými preukázal polepšenie (t. j. polepšenie sa), a (ii) skutočnosť, že sa od odsúdeného môže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život (t. j. prognóza vedenia riadneho života). Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k správne právnemu záveru, že u odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmiennečné prepustenie z VTOS, teda že v zmysle § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu, a to dňa 24.03.2025. Danému záveru nie je teda čo vytknúť, nebol napadnutý ani sťažnosťou odsúdeného.

Sťažnostný súd ďalej k splneniu prvej materiálnej podmienky (t. j. polepšenie odsúdeného) a druhej materiálnej podmienky (t. j. prognóza vedenia riadneho života odsúdeným na slobode) zakotvenej v § 66 ods. 1 Trestného zákona uvádza, že toto je predmetom dokazovania na verejnom zasadnutí a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku súd hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, a to jednotlivo i v ich súhrne. Po preskúmaní veci sa sťažnostný súd stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že u odsúdeného nebola splnená tak prvá ako ani druhá materiálna podmienka zakotvená v § 66 ods. 1 Trestného zákona a spočívajúca v (i) jeho polepšení sa počas doterajšieho VTOS a v (ii) prognóze vedenia riadneho života odsúdeným v budúcnosti/na slobode.

Sťažnostný súd si všetky závery súdu prvého stupňa prezentované v napadnutom uznesení osvojil a v celom rozsahu na ne týmto odkazuje (viď stranu 4 až 7 napadnutého uznesenia), bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom uznesení. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a to v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/2/2018 zo dňa 23.01.2018), pričom odôvodnenie uznesenia prvostupňového a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane, keďže z hľadiska predmetu tvoria jeden celok (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.

zn. I.ÚS 336/2016; ústavný súd pri posudzovaní dodržiavania ústavno-procesných princípov orgánmi verejnej moci pri rozhodovaní vychádza z toho, že na rozhodnutie vydané na rôznych inštitúciách je potrebné vzhliadať ako na jeden celok, k čomu vid' tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 447/2016).

V tejto súvislosti sťažnostný súd zdôrazňuje z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania vyplynúvšiu skutočnosť, na ktorú správne súd prvého stupňa v napadnutom uznesení poukázal, že priebehom svojho vlastného VTOS odsúdený nijako nevybočuje z radu režimovo prispôsobených väzňov – ako bolo pred súdom prvého stupňa v rámci dokazovania oboznámené z hodnotiacej správy z VTOS,

- odsúdený nebol disciplinárne potrestaný, no ani odmenený, neprejavil žiadny záujem o vzdelávanie, neabsolvoval žiadny rekvalifikačný kurz či iné formy vzdelávania, v tomto ohľade bol teda absolútne nečinný, napriek možnostiam, ktoré mu VTOS ponúklo (sťažnostný súd síce nezdieľa bezvýhradne názor súdu prvého stupňa, že každý odsúdený musí počas VTOS dosiahnuť aspoň na jednu disciplinárnu odmenu resp. pri dlhšom VTOS aspoň jednu ročne, nakoľko túto okolnosť je nutné posudzovať vždy prísne individuálne, no dané, vzhľadom na okolnosti tu prejednávanej veci uvedené tak v napadnutom uznesení ako i v tomto uznesení sťažnostného súdu, nemení resp. nijak negatívne nedopadá na právny záver súdu prvého stupňa zhmotnený do výrokovvej časti napadnutého uznesenia); - odsúdenému bol venovaný individuálny prístup so zameraním na zmenu životného štýlu, zodpovednosť a na vytvorenie kritického postoja k svojej trestnej činnosti, avšak postoj odsúdeného k jeho predchádzajúcej trestnej činnosti nie je ani napriek tomu dostatočne kritický, nedokázal si vyvodiť pre seba ponaučenie do budúcnosti; napriek snahe zo strany väzenského personálu prehlbovať kritický postoj, vnútorný postoj odsúdeného sa javí ako formálne kritický, z čoho plynie, že odsúdený plní stanovené ciele programu zaobchádzania len čiastočne.

Síce hodnotiaca správa z VTOS konštatuje aj priaznivú resocializačnú prognózu u odsúdeného a tiež prezumované nízke riziko recidívy trestnej činnosti, pričom aktuálne ide o prvý VTOS odsúdeným, no v súzvuoku so závermi súdu prvého stupňa sťažnostný súd nevidí naplnenie ani jednej z materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona u odsúdeného.

Pokiaľ odsúdený vo svojej sťažnosti poukazoval na svoj zdravotný stav/vyšší vek, ktorý mu bráni v práci/účasti na upratovaní a tak v získaní disciplinárnej odmeny, tu sťažnostný súd poukazuje na § 50 ods. 1, ods. 2 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v príslušnom znení, podľa ktorého odsúdenému možno udeliť disciplinárnu odmenu nie len za účasť na pracovnej činnosti, ale aj za dlhodobé pozitívne výsledky dosahované pri plnení programu zaobchádzania, plnení činností súvisiacich so všeobecným rozvojom osobnosti odsúdeného, výkone prospešných prác mimo ústavu alebo za vykonanie príkladného činu (t. j. vykonanie hrdinského skutku, prejav statočnosti pri záchrane ľudského života alebo materiálnych hodnôt, mimoriadny prejav odvahy a úsilia); dosiahnutie disciplinárnej odmeny teda nie je viazané len na pracovnú či upratovaciu činnosť, ako sa mylne domnieva odsúdený. Sťažnostný súd akceptuje, že pre svoj zdravotný stav odsúdený pracovne zaradený nebol (čo plynie aj z hodnotiacej správy z VTOS), avšak ako plynie z doterajšieho priebehu VTOS zachyteného v spise resp. hodnotiacej správe z VTOS, odsúdený neučinil nič, čo by mohlo viesť súd k záveru, že vo VTOS odsúdený plnením svojich povinností/svojím správaním preukázal polepšenie (a nie len pasívne vyčkával na koniec VTOS). Berúc v danej súvislosti/súhrne do úvahy aj (i) povahu spáchaného trestného činu, pre ktorý je odsúdený aktuálne vo VTOS (zločin zasahujúci domovú slobodu iného, spáchaný v skúšobnej dobe predošlého podmieneného odsúdenia za iný úmyselný trestný čin) a (ii) doterajší postoj odsúdeného k ním spáchanej trestnej činnosti počas VTOS (ani ku koncu mája 2025, resp. k datovaniu hodnotiacej správy z VTOS, t. j. ani po cca 18tich mesiacoch výkonu 24 mesačného trestu odňatia slobody, napriek snahe väzenského personálu, odsúdený nezaujímal jednoznačne kritický postoj k ním spáchanej trestnej činnosti, ten sa javil väzenskému personálu ako výsostne formálny), nevidí ani sťažnostný súd u odsúdeného možnosť konštatovať, že odsúdený ku dňu tohto uznesenia sťažnostného súdu preukázal polepšenie (skôr než prejavená snaha po vlastnej náprave/polepšení, ktorú možno vo všeobecnosti vyvodit' najmä z prejavov odsúdeného navonok v podobe aktívneho prístupu k vlastnému VTOS, a to aj čo do zapájania sa do aktivít poskytovaných odsúdeným vo VTOS, badať u odsúdeného skôr pasívne trávenie času vo VTOS a teda vyčkávanie na jeho koniec). Zjednodušene povedané, tak ako súd prvého stupňa, ani sťažnostný súd nevidí z daných vyššie uvedených, ako i súdom prvého stupňa v napadnutom uznesení konštatovaných súvislostí/individuálnych okolností tejto veci naplnenie predpokladu o polepšení sa odsúdeného do súdom už

akceptovateľnej miery (na účely rozhodovania podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona). Prvá materiálna podmienka tak naplnená nie je.

V nadväznosti na uvedené, sťažnostný súd nevidí ani naplnenie predpokladu, že odsúdený v budúcnosti po prípadnom podmienčnom prepustení z VTOS povedie riadny život, účel predpokladaný v § 34 Trestného zákona trestu u neho predčasne naplnený (berúc do úvahy aj už vyššie uvedené) nie je. V minulosti odsúdený (ako plynie z jeho odpisu registra trestov, kde má evidované 4 záznamy, dvakrát za pytlactvo, jedenkrát za úmyselné ublíženie na zdraví a naposledy za zločin porušovania domovej slobody) opakovane napriek výkonu podmienčných trestov odňatia slobody sklzal do trestnoprávne relevantnej úmyselnej protiprávnej činnosti, a to s gradujúcou tendenciou (od prečinu k zločinu). Ak doterajší VTOS u odsúdeného nedocielil (predčasné) naplnenie účelu trestu v zmysle § 34 Trestného zákona, nebadať u neho polepšenie v zmysle už vyššie uvedeného, a odsúdeným aktuálne verbalizovaná ľútosť nad ním spáchanou trestnou činnosťou sa vo svetle doterajšieho VTOS skutočne javí ako len čisto formálna a účelová pre toto trestné konanie o jeho žiadosti o podmienčné prepustenie z VTOS, podmienčné prepustenie odsúdeného z VTOS by tak na plecía spoločnosti z pohľadu sťažnostného súdu kládlo neprímerané (a teda nedôvodne uložené) riziko znášania novej recidívy trestnoprávne relevantného protiprávneho správania sa odsúdeného. Druhá materiálna podmienka tak naplnená nie je.

Je síce pravdou, že neexistuje „istota“, že odsúdený ne/bude viesť na slobode riadny život. Takúto istotu súdy rozhodujúce o žiadostiach/návrhoch o podmienčné prepustenie prakticky nemajú a ani nemôžu nikdy mať. Súčasne ale v prejednávanej veci nebolo možné ustáliť, že by pre záver o vedení riadneho života odsúdeným v prípade jeho podmienčného prepustenia z VTOS bolo možné mať pre súd dostatočný/rozumný/dôvodný predpoklad. Zmysel inštitútu podmienčného prepustenia spočíva v motivácii odsúdeného k tomu, aby svojím chovaním a plnením povinností vo výkone trestu ukázal polepšenie. Vykonanou časťou trestu odňatia slobody podľa názoru sťažnostného súdu nebol účel trestu dosiaľ dosiahnutý a podľa názoru sťažnostného súdu s ohľadom na vyššie uvedené ako i v napadnutom uznesení uvádzané okolnosti prejednávanej veci a osoby odsúdeného by v prípade podmienčného prepustenia odsúdeného z VTOS ani hroziace nariadenie výkonu zvyšku trestu odňatia slobody riziko novej recidívy neznižovalo do súdom akceptovateľnej miery (k tomu viď napr. bod 13. nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 85/2025-30 zo dňa 17.07.2025).

S ohľadom na uvedené, sťažnostný súd konštatuje, že odsúdený neuviedol také skutočnosti, a sťažnostný súd ani také nezistil, ktoré by boli spôsobilé z hľadiska zistenia podmienok pre taký postup súdu docieliť zrušenie/zmenu napadnutého uznesenia a podmienčné prepustenie odsúdeného z VTOS.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak (a) nie je prípustná, (b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo (c) nie je dôvodná.

Pretože sťažnostný súd nezistil žiadne dôvody, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia, sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.